

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudce Zdeňka Kühna a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **M. K.**, zastoupen Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem se sídlem Purkyňova 787/6, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 10. 2019, čj. OAM-432/LE-VL17-VL11-2019, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 7. 2020, čj. 62 Az 47/2019-32,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ladislavu Bártovi, advokátovi se sídlem Purkyňova 787/6, Ostrava, **se nepřiznává** odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování žalobce.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce (státní příslušník Ukrajiny) podal dne 16. 9. 2019 opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Uvedl, že do ČR přicestoval v lednu 2017 a v listopadu 2018 neúspěšně žádal o mezinárodní ochranu. V nynější žádosti sdělil, že na Ukrajině nemá práci a věřitelé, u nichž má velký dluh, mu vyhrožují. Dále mu jeho manželka sdělila, že v tomto roce obdržel třikrát povolávací rozkaz. Mezinárodní ochranu potřebuje, aby si ještě vydělal nějaké peníze a částečně splatil dluh.

[2] Žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví rozhodl, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je dle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, nepřipustná, a řízení o ní podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil. Žalovaný po shrnutí aktuální situace na Ukrajině dovodil, že žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti ve smyslu zákona o azylu, které by odůvodňovaly opětovné vedení správního řízení.

[3] Krajský soud uvedl, že se žalovaný nezabýval otázkou přípustnosti opakované žádosti ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu. Pro tuto vadu rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[4] Žalovaný (stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností. Namítl, že se krajský soud neřídil aktuální a ustálenou judikaturou NSS; neposoudil správně právní

a skutkové otázky a své závěry nepodložil dostatečnými důkazy. K tomu citoval judikaturu NSS (rozsudek ze dne 11. 6. 2009, čj. 9 Azs 5/2009-65, a usnesení ze dne 6. 5. 2020, čj. 4 Azs 64/2020-42). Stěžovatel navrhl, aby NSS rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[5] Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[6] Ve věcech mezinárodní ochrany se NSS po posouzení přípustnosti kasační stížnosti zabývá otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele (§ 104a s. ř. s.). Není-li tomu tak, soud kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou (viz usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS).

[7] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[8] K nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí lze poukázat na rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS atd. Krajský soud postupoval v souladu s touto judikaturou. Rozhodnutí řádně odůvodnil a srozumitelně vysvětlil, proč rozhodl tak, jak uvedl ve výroku rozhodnutí.

[9] Ustanovení § 10a písm. e) i § 11a odst. 1 (na něž první uvedené ustanovení přímo odkazuje) zákona o azylu předpokládá, že stěžovatel *nejprve* posoudí, zda je opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany přípustná, tedy zda splňuje obě podmínky stanovené v § 11a odst. 1 zákona o azylu.

[10] V projednávané věci není sporu o tom, že žalobce v opakované žádosti uvedl oproti předchozí žádosti nové skutečnosti. Žalobce i stěžovatel označili tvrzení o povolávacích rozkazech za nově uvedené důvody pro udělení mezinárodní ochrany; stěžovatel je však neposoudil jako skutečnosti, které opodstatňují nové meritorní řízení.

[11] Stěžovatel posoudil opakovanou žádost žalobce způsobem, který nebyl s ohledem na nově uváděné důvody pro udělení mezinárodní ochrany odpovídající. Žalobce svou obavu z nástupu do armády založil na jím tvrzené skutečnosti, že mu byl opakovaně zaslán povolávací rozkaz. Stěžovatel však žalobcovo tvrzení blíže nezkoumal, např. pohovorem. NSS proto souhlasí s názorem krajského soudu, že stěžovatel „*pouze obecně a poměrně vágně v napadeném rozhodnutí uvádí, že žalobce sice v opakované žádosti uvedl nové důvody, které však neshledal jako nové skutečnosti, odůvodňující opětovné vedení správního řízení o žádosti žalobce*“ (bod 13; k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 15. 2. 2017, čj. 1 Azs 331/2016-28, bod 22).

[12] Závěry stěžovatele o stavu bezpečnostní situace na Ukrajině a postupu při nabírání vojenské síly proto NSS zatím shledává předčasnými, neboť předcházejí samotnému zhodnocení otázky, zda je, či není žalobcova opakovaná žádost o mezinárodní ochranu přípustná ve smyslu obou podmínek stanovených v § 11a odst. 1 zákona o azylu.

[13] Současně NSS dodává, že do určité míry chápe jisté pochyby o pravdivosti tvrzení žalobce (viz vyjádření stěžovatele k žalobě: „*je zřejmé, že žadatel toto uvedl pouze účelově s cílem zvrátit nepříznivý stav a získat tak možnost legálního pobytu v ČR*“, a též argumentaci

v kasační stížnosti: „u žadatele se jedná především o podání opakované žádosti za účelem legalizace pobytu v ČR“. S ohledem na další správní řízení vedená s žalobcem (dne 13. 9. 2019, tedy pouhé tři dny před podáním opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, správní orgán rozhodl o správním vyhoštění žalobce z ČR) a jím uváděné další důvody pro udělení mezinárodní ochrany v tomto řízení (aby „si ještě vydělal nějaké peníze a splatil částečně dluh“) nelze jistě vyloučit možnost, že se žalobce svým počínáním opravdu pouze snaží o legalizaci svého pobytu v ČR. Tyto okolnosti ale mohou být relevantní až ve vztahu k meritornímu posouzení žádosti žalobce (viz shora).

[14] Pasáže rozsudku NSS ze dne 11. 6. 2009, čj. 9 Azs 5/2009-65, které stěžovatel citoval na podporu své kasační stížnosti, naopak potvrzují výše uvedené závěry (a tedy i závěry krajského soudu). Žalobce dostal povinnosti tvrzení, stěžovatel se však nezabýval tím, zda tato tvrzení splňují požadavky pro věcné posouzení (přípustnost) žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Usnesení NSS ze dne 6. 5. 2020, čj. 4 Azs 64/2020-42, na tuto věc nedopadá, jelikož se v něm NSS zabýval opakovanou žádostí, v níž na rozdíl od nynější situace žadatel neuvedl žádné nové skutečnosti (viz bod 9; ostatně shodně NSS posoudil opakovanou žádost v rozsudku čj. 9 Azs 5/2009-65).

[15] Závěrem NSS jen mírně koriguje názor krajského soudu, že bylo povinností stěžovatele posoudit žádost žalobce meritorně. Obsah správního spisu sice napovídá, že tvrzené povolávací rozkazy představují nové skutečnosti ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu, avšak stěžovatel je povinen nejdříve zvážit přípustnost opakované žádosti v souladu s právě uvedeným ustanovením a až poté ji věcně projednat ve smyslu § 12 až 14b zákona o azylu.

[16] NSS s ohledem na vše výše uvedené dovodil, že krajský soud se nedopustil hrubého pochybení při výkladu práva. Současně v této věci nevystala žádná právní otázka, která by doposud nebyla judikaturou jednotně řešena, ani taková otázka, kterou by bylo třeba řešit odlišně.

[17] NSS proto kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost podle § 104a s. ř. s. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta. Ustanovený zástupce žalobce zůstal během řízení o kasační stížnosti nečinný, proto mu NSS nepřiznal odměnu a náhradu hotových výdajů za zastupování žalobce.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. listopadu 2020

Ondřej Mrákota
předseda senátu